

Martina eta basoko lagunak

Bazen behin, Martina izeneko neskato bat. Zazpi urte zituen eta zortzi urte betetzear zituen. Bere urtebetetzea hurbiltzen ari zen, eta oso hunkituta zegoen! Goiz batean, bere lorategian jolasean ari zela, inoiz ikusi ez zuen bide bat ikusi zuen. Kolore guztietako lorez beteta zegoen eta magia usaina zuen. Jakin-minez, Martinak jarraitzea erabaki zuen.

Bidetik ibiltzen hasi zenean, konturatu zen argiz eta bizitzaz betetako baso batean sartu zela. Ez zen baso arrunta, ipuin batekoa zirudien! Zuhaitzek distira egiten zuten, eta txoriek melodia gozoak abesten zituzten. Bat-batean, ahots oso mehe bat entzun zuen:

— Kaixo, Martina! —esan zuen adar batetik saltoka ari zen urtxintxa marroi batek.

— Ai! Hitz egin al dezakezu? —galdetu zion Martinak harrituta.

— Noski! Hemen animalia guztiek hitz egiten dute. Ongi etorri Baso Magikora! —erantzun zion urtxintxak irribarrez.

Martina pozik zegoen. Basoan zehar ibiltzen jarraitu zuen eta, urrats bakoitzean, animalia lagun berri bat ezagutzen zuen. Lehenik, igel berde bat ikusi zuen hostoen artean pozik saltoka. Gero, hontz

jakintsu bat, basoko istorio zaharrak kontatzen zizkiona.

— Gero eta magikoagoa da — pentsatu zuen Martinak zirraraz.

Erdibidean, azeri dotore batekin egin zuen topo, eta honek esan zion:

— Martina, jarraitu aurrera. Sorpresa bat duzu zain!

Emozioz beteta, azeriaren jarraibideei jarraitu zien soilgune batera iritsi arte. Han, haritz handi baten azpian, ibilaldian ezagutu zituen animalia guztiak zeuden, eta askoz gehiago. Untxiak, oreinak, baita hartz polit bat ere bazeuden.

— Zer egiten duzue hemen guztiok? — galdetu zuen Martinak, irribarrez.

Orduan, hasieran agurtu zuen urtxintxa ondora salto egin eta, ahots oso alai batekin, esan zion:

— Festa oso berezia prestatu dizugu, Martina. Badakigu bihar zortzi urte beteko dituzula, baina gaur hasi nahi dugu ospatzen!

Martinaren begiak piztu ziren. Animaliek festa magiko bat prestatu zuten, baiazko pastelekin, lore-girlandekin eta txorien musikarekin.

— Zorionak, Martina! — oihu egin zuten animalia guztiek batera.

Martina ezin zen pozago egon. Untxiekin dantzatu zuen, txoriekin abestu zuen eta fruta goxoak jan zituen urtxintxekin eta oreinekin.

Eguzkia sartzen hasi zenean, Martinak bazekien etxera joateko ordua zela. Irten aurretik, urtxintxak urrezko hosto bat zuen lepoko txiki bat eman zion.

— Hau zuretzat da, beti gogoratu dezazun Baso Magikora egindako bidaia — esan zion urtxintxak.

Martinak irribarre egin eta lepokoa oso kontu handiz hartu zuen.

— Eskerrik asko! Beti gogoratuko zaituztet, lagunok!

Eta horrela, Martina etxera itzuli zen zoriontasunez betetako bihotzarekin eta ziurtasunarekin bere urtebetetzea are bereziagoa izango zela basoko lagun berriei esker.

Eta, egun hartatik aurrera, lepokoa ikusten zuen bakoitzean, animaliekin egindako festa magikoa eta bere zortzigarren urtebetetze sinestezina gogoratzen zituen.